

figer, at de arbitrære Straffe i Militæretaten pålægges uden foregaaende Proces og uden Dom. Jeg tror, at disse Udtryk ere fuldstændig berettigede. Det ærede Medlem for Aalborg sagde: So vi føre nok Proces, men Processen endes ikke ved Dom, og han gjorde gjældende, at Processen var Forhørene, idet han sagde, at naar der var mindste Tvivl om Faktum, lod Vedkommende optage Forhør. Jeg ser, at det ærede Medlem ikke er tilfiede, og jeg skal derfor ikke vende mig nærmere imod ham, men indskrænke mig til at sige, at jeg ikke vil behøve at oplyse Noget om, at Forhør og Proces ere meget forskellige Ting. Naar Forhøret er endt, begynder Processen, og Forhøret er det Materiale, som benyttes under Processen. De to Ting kunne ikke forveksles, man kan ikke sige, at Processen er begyndt, saalænge Forhørene endnu ikke er sluttede. Der kunde endnu være flere Punkter saavel i Lovforslaget som i det fremsatte Vædringsforslag, som jeg kunde ønske at udtale mig om, men da Tiden er temmelig fremrykket, og jeg veed, at der er flere Talere indtegnede, saa skal jeg begrænse mig hertil.

Stenbæk: Jeg skal tillade mig at begynde med nogle ganske faa mere almindelige Bemærkninger og dernæst kortelig omtale enkelte af de vigtigere Vædringsforslag, som foreligge. Jeg kommer da med det Samme til at begrunde, hvorfor jeg paa et Par Punkter har et fra Flestallet afvigende Stæde. Dengang vi i 1876—77 havde den militære Straffelov til Forhandling her i Salen, ønskede jeg meget et Resultat, og det Samme gjør jeg endnu. Er der noget Sted paa vor Lovgivnings Omraade, hvor vi haardt trænge til Forandring, saa er det paa dette Felt. Vore militære Straffebestemmelser ere meget spredte, og flere af dem ere gamle, nogle næsten 200 Aar gamle. Det er jo ogsaa bekendt nok, at adskillige af dem ere i den Grad barbariske, at de med Nødvendighed forlangt ere gaaede af Brug, men andre anvendes endnu den Dag idag, skjøndt saa godt som Alle indrømme, at de i Grunden ere meget langt fra at være tidssvarende. Disse ere allerede blevne nævnte, men ogsaa jeg vil dog tillade mig at nævne dem. Det forekommer mig, at vi Allesammen grumme let maatte kunne blive enige om, at vi helst saa snart som muligt burde affæste Lamp, Rottingslag, Krumslutning, Vindestraf i Krigstid og den sorte Kofarbe. Dette, at vogne Karle skulle staa og tage Prygl og undertiden have Prygl paa den Maade, at de have legemlig Men deraf maasse i flere Aar, er urimeligt og urigtigt. Det Samme gjælder Krumslutning og Vindestraf. Hvad Krumslutningen angaar, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der kan være enkelte Karle, som kunne taale den, uden at den gjør dem videre Fortræd, men der kan være Andre, som ere sive i Lemmerne og som kunne bære for-

færdeligt for at gennemgaa den Tur. Jeg har aldrig prøvet den, men jeg har været Vidne til, hvorledes der saadan kan døies derved; ja, der er virkelig dem, der i længere Tid, maasse i flere Aar have legemlig Men deraf. Ogsaa dette med den sorte Kofarbe maatte vi helst snarest mulig komme bort fra. Dette, at en Karl skal være tvungen til maasse i flere Maanedes at vise sig offentlig for Alle og Enhver med et Stammærke, minder mig om den gamle Tid, da Enkelte bleve tyvbrændte. Vi vide jo ogsaa, at foruden at en Karl skal gaa med et Stammærke, skal der for ham kun en lille Forføelse til, for at han kan faae Prygl. Disse Lovninger fra en sunden Tid, disse strenge legemlige Straffe sætter jeg en ganske overordentlig Pris paa at blive af med saa snart som mulig. Smidlertid ere de jo gjældende og bruges, indtil vi faae en ny Lov, men de affæstes i det Dieblit, da Kongen underskriver en af Rigsdagen vedtagne ny militære Straffelov. Der er en Fordel denne Gang fremfor forrige Gang, idet Stillingen i Grunden er temmelig let at overse. Forrige Gang forelaa et Regeringsforslag, der paa mange Punkter fjernede sig temmelig vidt fra de Tanker, der vare raadende her i Folkethinget. Det gjorde, at vi ved 2den Behandling stode overfor en Masse Vædringsforslag, saa mange, at det dengang var noget vanskeligt at orientere sig. Her foreligger et Forslag, som er vedtaget for saa Aar siden her i Folkethinget, og det gjør, at vi kun staa overfor saa Vædringsforslag, som ere lette at overflue. Jeg var med forrige Gang til at virke for en anden Affættelse af flere af Paragraferne; men paa mere end eet Felt blev jeg overstemt. Da Sagen laa for til sidste og endelige Behandling, var jeg strax betænkt paa, hvad jeg skulle gjøre. Jeg stemte for Loven, idet jeg maatte anse Loven, som den var kommen til at se ud, for at være et Fremstridt fra det Bestaaende. Jeg har ogsaa med Glæde sagt Ja til at være med til at indbringe Forslaget her i Folkethinget i Aar. Endnu kunde jeg have mere end eet Ønske i Retning af Forbedringer hist og her, og jeg har gjort, hvad jeg har ment, at jeg kunde gjøre, for at naae til saadanne Forbedringer. (Rust: Det er nok kun blevet til fromme Ønsker!) Nei, det er blevet til mere end fromme Ønsker efter min Opfattelse; og det skal jeg nu komme til at vise, idet jeg vil sige et Par Ord om de mere vigtige Forslag. Jeg kan ikke sættere, end at vi ere komne til adskillige Forbedringer i Forslaget, som det blev vedtaget her i Folkethinget for saa Aar siden, og som de Fleste af os dengang have stemt for. Jeg begynder med Vædringsforslag Nr. 2 til § 9. Det angaar et af de Punkter, hvor jeg har et afvigende Stæde. § 9 i Forslaget, som det er forelagt, gaar ud paa, at Livsstraf, som ikjendes efter militære Love, fuldbyrdes offentlig ved Skydning. Jeg har været med til at stille et Vædringsfor-